

РЕШЕНИЕ

№ 1748

гр. София, 11.03.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 59 състав,
в публично заседание на 13.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Зорница Дойчинова

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **60** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл. 38, ал.7 ЗЗЛД, вр. чл. 145 АПК.

Производството по делото е образувано по подадени жалби от [фирма], с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място], чрез адв. Д., [фирма], с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място], [фирма], с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място] и двете чрез адв. С. и от [фирма], с ЕИК[ЕИК], със седалище в [населено място], чрез пълномощника П. Г. срещу Решение № ППН-01-458/18 г. от 04.10.2019 г. на Комисия за защита на личните данни, с което жалба от Р. К. С. № ППН-01-458/15.06.2018 г. е обявена за основателна и

на [фирма], с ЕИК[ЕИК], в качеството му на администратор на лични данни, е наложено административно наказание – имуществена санкция в размер на 100 000 лв. за обработване на лични данни на Р. К. С. в нарушение на чл. 2, ал.2, т.1 ЗЗЛД /отм./, респ. чл. 5, §1, б. а от Регламент /ЕС/2016/679;

на [фирма], с ЕИК[ЕИК], в качеството му на администратор на лични данни, е наложено административно наказание – имуществена санкция в размер на 50 000 лв. за обработване на лични данни на Р. К. С. в нарушение на чл. 4, ал.1 ЗЗЛД /отм./, респ. чл. 6, §1 от Регламент /ЕС/2016/679;

на [фирма], с ЕИК[ЕИК], в качеството му на администратор на лични данни, е наложено административно наказание – имуществена санкция в размер на 50 000 лв. за обработване на лични данни на Р. К. С. в нарушение на чл. 4, ал.1 ЗЗЛД /отм./, респ. чл. 6, §1 от Регламент /ЕС/2016/679;

и на [фирма], с ЕИК[ЕИК], в качеството му на администратор на лични данни, е наложено административно наказание – имуществена санкция в размер на 35 000 лв. за обработване на лични данни на Р. К. С. в нарушение на чл. 4, ал.1 ЗЗЛД /отм./, респ. чл. 6, §1 от Регламент /ЕС/2016/679;

В жалбата от [фирма], са изложени съображения за незаконосъобразност на оспореното решение, като постановено в противоречие с материалния и процесуалния закон, както и в противоречие с целта на закона. Посочва, че решението не е постановено в изискуемата от АПК форма, не е изпълнено изискването за уведомяване за образуването на производство пред КЗЛД, както и не е запознат със събраните по преписката документи и не му е дадена възможност да вземе становище. Не е отразено каква е причината комисията да избере именно тази от предвидените в закона възможности, да наложи санкция. Счита, че нарушението, за което е наложена санкцията е извършено почти 10 месеца преди влизане в сила на Регламент /ЕС/2016/679. Поради това счита, че решението е незаконосъобразно. Моли за отмяна на решението.

В съдебно заседание не се представлява.

В жалбата от [фирма] и [фирма] са изложени също съображения за незаконосъобразност на решението, като постановено при противоречие с процесуалните правила и материалния закон. Двете дружества, по силата на сключен с [фирма] договор са извършвали продажба на предплатени продукти и услуги на [фирма]. По силата на този договор [фирма] се е задължил да извършва от името и за сметка на [фирма] събиране на лични данни за идентифициране на потребителите на предплатените услуги. Счита, че в решението не са посочени правни и фактически основания за издаването му, тъй като от съдържанието му не може да се установи какво е точно нарушението и на двете дружества по отношение на личните данни на жалбоподателката, които данни дори не са им били предоставени. Счита изводите на комисията за незаконосъобразни. Личните данни на жалбоподателката не са предадени от [фирма], за да може те да бъдат обработвани. При регистрацията на предплатените карти посоченото дружество ги е предало директно на администратора на лични данни [фирма] при активирането им. Посочват, че недобросъвестно, [фирма] не е предал регистрационните картончета с лични данни на жалбоподателката С. на [фирма], каквото задължение е имало дружеството. Счита, че КЗЛД не е отчела разпоредбите на рамковия договор, сключен между дружествата, като по този начин е достигнала до неправилен извод за неправомерно обработване на лични данни от страна на двете дружества [фирма] и [фирма]. Отделно оспорват размера на наложените санкции като неоснователни и прекомерни, както и несъответстващи нито на целите на закона, нито на извършеното нарушение. Молят за отмяна на обжалваното решение, алтернативно за намаляване размера на наложените санкции. Претендират разноси.

В съдебно заседание [фирма] и [фирма] се представляват от адв. С., която моли за отмяна на процесното решение. Посочва, че двете дружества не са получили личните данни на С. и не са имали контрол върху процеса на обработване на тези лични данни.

В представени писмени бележки доразвиват съображенията си за незаконосъобразност на решението. Отново посочват, че данните на С. не са достигнали до двете дружества, за да може да бъдат обработени от тези дружества, на някое от основанията в Регламента. При регистрацията на предплатените карти

[фирма] е предал личните данни на С. директно на администратора на лични данни [фирма]. Също така посочват, че двете дружества са действали в качеството им на обработващ лични данни по смисъла на ЗЗЛД и Регламента по силата на сключен рамков договор от 27.02.2015 г. между [фирма] и [фирма]. Посочва, че администратора на личните данни определя целите, за които и средствата, с които се обработват личните данни и взема решение защо и как да бъдат обработвани. А обработващия лични данни единствено обработва данните от името на администратора. Обработващият лични данни не действа самостоятелно, а от името на администратора и последиците от обработването настъпват директно в правната сфера на администратора. Моли за отмяна на решението.

В жалбата си [фирма] излага подробни съображения за незаконосъобразност на обжалваното решение, поради неправилното приложение на материалния закон и противоречието му с целта на закона. Посочва, че дружеството е санкционирано на основание разпоредби на Регламент /ЕС/2016/679, който обаче е влязъл в сила след датата на извършване на твърдяното нарушение, поради което КЗЛД неправилно приема, че регламента има обратно действие. Освен това, в диспозитива на решението са посочени отменени вече разпоредби на ЗЗЛД, както и разпоредби на закона, което води до неяснота кои конкретно правни норми дружеството е нарушило. Също така считат, че отменените разпоредби са били значително по-благоприятни, спрямо разпоредбата от регламента, поради което КЗЛД е нарушила разпоредбата на чл. 3, ал.1 ЗАНН. Счита за неправилен извода на КЗЛД, че дружеството е продължило да обработва личните данни за жалбоподателката след установената липса на регистрационни форми за 8 предплатени карти, въпреки изричното възражение на С.. Дружеството е продължило да обработва личните данни, но с цел осъществяване правото си защита. Неправилен и извода за нарушение на принципите на равнопоставеност и предвидимост, съдържащи се в чл. 8, ал.2 и чл. 13 АПК. Счита, че КЗЛД е приложила различно третиране на различни категории администратори на лични данни. Излага подробни мотиви за липса на необходимост от санкциониране на дружеството, въпреки че са обработвани лични данни на С. без основание, като цитира съдебна практика за това, както и се позовава на насоки, изготвени от КЗЛД. Моли за отмяна на решението, в условията на евентуалност моли за намаляване размера на наложената санкция. Претендират разноски.

В съдебно заседание се представлява от юрк. П. Г. и юрк. Е. З., които поддържат жалбата срещу процесното нарушение, което считат за незаконосъобразно. Оспорват приложението на регламента, тъй като са санкционирани за нарушение, извършено повече от 6 м. преди приемане на Регламента.

Ответникът – Комисия за защита на личните данни е представила преписката относно жалбата, подадена до нея, по повод на която е постановено оспореното решение.

В съдебно заседание, чрез пълномощника си, юк П., оспорва жалбата. Посочва, че не са налице сочените в жалбите основания за отмяна на акта. Решението е правилно и законосъобразно, издадено в съответствие с материалния закон. Счита, че е доказано, че [фирма] е извършил нарушение в условията на чл. 4, ал.1 ЗЗЛД и в условията на чл. 6 от Регламента, като Комисията е приложила регламента, тъй като към момента на произнасяне, същият е бил действащ. А освен това двете разпоредби са идентични. Счита, че дружествата [фирма] и [фирма] са администратори на лични данни, за което цитира съдебна практика. Моли за отхвърляне на жалбите.

Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна Р. С. не изразява становище по жалбата и не се представлява в съдебното заседание.

СГП не взема становище и не се представлява в съдебно заседание.

Административен съд София-град, в настоящия съдебен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Р. К. С. е сезирала Комисията за защита на личните данни с жалба, рег. № ППН-01-458/15.06.2018 г., в която е изложила твърдения за злоупотреба с личните й данни. Посочила е, че на 10.05.2018 г. била извикана в 01 РУ - Стара З., където научила, че на нейно име са регистрирани десет предплатени СИМ карти за ползване на мобилни телефонни услуги, предлагани от [фирма], Сочи, че е закупила и ползва само две предплатени карти от този оператор, с мобилни номера [ЕГН] и [ЕГН] и твърди, че е злоупотребено с личните й данни за регистрирането на нейно име на останалите осем карти, касаещи номера [ЕГН], [ЕГН], [ЕГН], [ЕГН], [ЕГН], [ЕГН], [ЕГН] и [ЕГН]. Допълва, че е информирала за случая [фирма] с депозирана на 18.05.2018 г. жалба, а със съдействието на полицията са спрени изходящите обаждания от девет от картите (всички без тази с номер [ЕГН]). Моли Комисията за съдействие и проверка по случая.

В условията на залегналото в административния процес служебно начало и задължението на административния орган за служебно събиране на доказателства и изясняване на действителните факти от значение за случая, дружеството [фирма] е уведомено за образуваното производство и му е предоставена възможност да изрази становище по жалбата.

Дружеството е взело становище по жалбата, като е посочило, че процесните осем предплатени карти са регистрирани на името на жалбоподателката, като след постъпила от г-жа С. жалба в [фирма] мобилните номера са деактивирани. Считат, че са налице основания по чл. 54, ал. 1, т. 3 АПК за спиране на производството пред КЗЛД, а именно образувано по случая досъдебно производство, като сочат, че резултатите и заключенията от наказателното производство могат да имат съществено значение, както за развитие на административното производство, така и за защита правата на жалбоподателката и на [фирма].

За изясняване на случая от фактическа страна от [фирма] са били изискани заверени копия от регистрационните форми за закупуване на процесиите 8 СИМ карти. Такива не са предоставени с направено от дружеството уточнение, че операторът извършва продажбата на предплатени пакети както самостоятелно, така и чрез дистрибутори, като в процесния случай информацията за идентифициране на потребителя по чл. 259и, ал. 1, т. 1 и ал. 5, т. 2 ЗЕС е събрана от [фирма], с което [фирма] има сключен договор за дистрибуция на предплатени пакети и услуги. В допълнение е посочено, че в дружеството не са постъпвали исканите от КЗЛД регистрационни форми, поради което копие от същите не могат да бъдат предоставени. Към становището са приложени екранна разпечатка от системата на дружеството, копие на подадената от г-жа С. жалба до оператора с дата 14.05.2018 г. и отговор на същата, писмо от 02 РУ-МВР [населено място] с № 814500-11968/09.08.2018 г. и пълномощно.

Предвид изложеното от [фирма], [фирма] е уведомен за жалбата, както и са изискани относими доказателства, в това число и заверени копия от регистрационните форми на процесните предплатени карти.

Дружеството [фирма], в представено становище посочва, че по силата на сключен на 27.02.2015 г. рамков договор за дистрибуция с [фирма], [фирма] има право да извършва продажби на търговци на едро, на търговци на дребно и на крайни потребители на предплатени карти на мобилния оператор. Допълват, че относно процесните осем карти [фирма] е издало фактура №[ЕИК]/04.07.2017 г. за продажбата им на [фирма], а по силата на сключен на 25.03.2012 г. договор за дистрибуция на стоки, [фирма] е продало на контрагента си [фирма] предплатени карти. От своя страна, [фирма] е продало такива карти на [фирма]. Посочено било, че освен карти с предплатени услуги [фирма] предлагат устройства „E-R.“ на [фирма], заместващи книжните ваучери, чрез които се осъществява директна връзка с мобилния оператор, като в обектите се зарежда и предплатено време за разговори във вече закупени карти, като същото устройство се използва и за активиране на новозакупени карти. Чрез инсталирано в това устройство приложение на [фирма], обектът продал картите е идентифициран чрез ID-10416, което е [фирма]. Уточняват, че в рамковия договор е регламентирано задължението на дистрибутора да извършва събиране на лични данни от името и за сметка на [фирма] за целите на идентифицирането на потребителите, като дистрибуторът няма право да съхранява лични данни на потребителите, събрани на основание подписания рамков договор. По тази причина дружеството не можело да предостави на КЗЛД исканите регистрационни форми. Посочва, че при активиране на карта за предплатена услуга бланката на формуляра се попълва от продавача на дребно, който продава и активира картата. Служителят в обекта, в случая на [фирма], бил уведомен, че има задължение да попълни формуляра за регистриране на потребители, който да предаде на [фирма]. Служителят в обекта на [фирма] активира картата, като се обажда директно на [фирма] чрез E-R. устройството, като предоставя лични данни на купувача на предплатени СИМ карти, които се вписвали в системата E-POS от служител на мобилния оператор. Съществуват два варианта за активиране на картите: на място в обекта на закупуване или купувачът да я занесе в офис на [фирма]. По тази причина [фирма] изисква попълнените формуляри за регистрация при посещение в обекта на [фирма], последващо посещението, с което се извършвала продажбата на картите на едро. Посочват, че в случая представители на [фирма] не били изпълнили задължението си да предоставят оригиналите на попълнените формуляри за процесните предплатени карти, а от началото на 2018 г. обектът бил затворил.

С оглед изложената от [фирма] информация, КЗЛД изисквала информация от [фирма] и [фирма].

В отговор [фирма] изразява становище идентично със становището на [фирма]. От дружеството уточнили, че данни в регистрационните бланки се попълват от търговеца, който продава, респективно активира предплатената карта, като след попълване на формуляра, търговецът трябвало да предостави правилно и коректно попълнена бланка на [фирма], след което [фирма] изпраща попълнените регистрационни бланки на [фирма], а то на [фирма]. Посочват, че [фирма] не може да осъществява контрол върху събирането на лични данни на крайния потребител на предлагани от [фирма] предплатени услуги, предвид обстоятелството, че картите са регистрирани не от дружеството, а от [фирма] и уточнили, че нямали

яснога дали картите са предоставени от [фирма] или от друг дистрибутор на мобилния оператор.

Съобщението, с което е уведомен [фирма] и му е изискана информация, не е приложено към преписката. Дружеството е уведомено по телефона, за което е съставен протокол за проведен телефонен разговор № ППН-01-458#12(18)/28.01.2019 г. Разговорът е проведен с Я. Л., управител на дружеството, след което съобщението е изпратено на електронната поща на дружеството, посочена от управителя [електронна поща]. В отговор е изразено лаконично писмено становище, че нямат в наличност необходимите документи, които КЗЛД иска, тъй като помещението, в което се съхранявали всички документи, се наводнило и нямало нищо съхранено.

На заседание на КЗЛД, обективизирано в протокол № 10/27.02.2019 г., комисията е приела решение за разглеждане на жалба ППН-01-458/15.06.2018 г. по същество, за което да се призоват страните в открито заседание, насрочено за 17.04.2019 г.

С изпратено писмо с изх. № ППН-01-458/18#16/08.03.2019 г. е уведомено [фирма] за това. Писмото е получено на 11.03.2019 г. от представител на дружеството, видно от приложена обратна разписка за връчване по делото.

С изпратено писмо с изх. № ППН-01-458/18#17/08.03.2019 г. е уведомено [фирма] за това. Писмото е получено на 21.03.2019 г. от представител на дружеството, видно от приложена обратна разписка за връчване по делото.

С изпратено писмо с изх. № ППН-01-458/18#18/08.03.2019 г. е уведомено [фирма] за това. Писмото е получено на 12.03.2019 г. от представител на дружеството, видно от приложена обратна разписка за връчване по делото.

С изпратено писмо с изх. № ППН-01-458/18#19/08.03.2019 г. е уведомено [фирма] за това. Писмото е получено на 11.03.2019 г. от представител на дружеството, видно от приложена обратна разписка за връчване по делото.

Жалбата от С. е разгледана в едно открито заседание, обективизирано в протокол № 18/17.04.2019 г., на което са присъствали всички страни, с изключение на [фирма]. В заседанието присъстващите страни са изразили съображения, идентични на тези, които са посочили в становищата.

Преписката, образувана по жалбата от С. е приключила с постановяване на Решение № ППН-01-458/18 г. от 04.10.2019 г. от Комисия за защита на личните данни, с което жалбата е обявена за основателна, като на основание чл. 83, § 5, буква а, вр. чл. 58, §2 от Регламент /ЕС/2016/679

на [фирма], с ЕИК[ЕИК], в качеството му на администратор на лични данни, е наложено административно наказание – имуществена санкция в размер на 100 000 лв. за обработване на лични данни на Р. К. С. в нарушение на чл. 2, ал.2, т.1 ЗЗЛД /отм./, респ. чл. 5, §1, б. а от Регламент /ЕС/2016/679;

на [фирма], с ЕИК[ЕИК], в качеството му на администратор на лични данни, е наложено административно наказание – имуществена санкция в размер на 50 000 лв. за обработване на лични данни на Р. К. С. в нарушение на чл. 4, ал.1 ЗЗЛД /отм./, респ. чл. 6, §1 от Регламент /ЕС/2016/679;

на [фирма], с ЕИК[ЕИК], в качеството му на администратор на лични данни, е наложено административно наказание – имуществена санкция в размер на 50 000 лв. за обработване на лични данни на Р. К. С. в нарушение на чл. 4, ал.1 ЗЗЛД /отм./, респ. чл. 6, §1 от Регламент /ЕС/2016/679;

и на [фирма], с ЕИК[ЕИК], в качеството му на администратор на лични данни, е наложено административно наказание – имуществена санкция в размер на 35 000 лв.

за обработване на лични данни на Р. К. С. в нарушение на чл. 4, ал.1 ЗЗЛД /отм./, респ. чл. 6, §1 от Регламент /ЕС/2016/679.

В мотивите си, на първо място, Комисията отчетла настъпилата промяна в правната рамка в областта на защита на личните данни в периода от обработване на личните данни до произнасяне по същество на искането и факта, че от 25.05.2018 г. се прилага Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 г. относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни (Регламента), който има пряко действие, като при съпоставка между ЗЗЛД и Регламента установил, че разпоредбите на чл. 2, ал. 2 и чл. 4, ал. 1 от ЗЗЛД кореспондират с разпоредбата на чл. 5, ал. 1, буква „а" и чл. 6. параграф 1 от Регламента и не им противоречат.

По отношение на **[фирма]** в мотивите на решението е прието, че са регистрирани общо десет предплатени карти за ползване на предлагани от **[фирма]** предплатени мобилни услуги, само две от които (08977377315 и [ЕГН]), в условията на изразено от С. изрично съгласие и искане. Установено било, че в базата данни на мобилния оператор се съхранявали лични данни на жалбоподателката - три имена, единен граждански номер и дата на раждане, в качеството ѝ на абонат на оператора по отношение на процесните предплатени карти. Прието било, че данните са събирани от 18.09.2017 г. и било видно от доказателства, че се съхранявали от мобилния оператор от 18.09.2018 г. до 05.10.2018 г., въпреки деактивиране на картите, извършено май 2018 г. от страна на **[фирма]** и установена през май 2018 г. липса на регистрационни карти за същите. Било прието, че дружеството не е ангажирало доказателства за наличието на договорни отношения между страните по повод регистрираните осем предплатени карти, нито доказателства за изразено от жалбоподателката изрично съгласие по смисъла на чл. 4. ал. 1, т. 3 от ЗЗЛД (отменен), респективно чл. 6, §1, буква „а“ от Регламента, за обработване на личните ѝ данни по отношение на процесните карти. В решението е прието, че не били налице и останалите условия за допустимост на обработването, посочени в чл. 4, ал. 1, т. 1, 4, 5, 6 и 7 от ЗЗЛД (отм.), респективно тези посочени в чл. 6, § 1 от Регламент 2016/679. Посочено било, че обстоятелството, че дружеството продължавало да обработва личните данни на жалбоподателката по отношение на процесните карти след установена липса на регистрационни карти за тях и въпреки изричното възражение на С., сочело освен незаконосъобразност на обработването и недобросъвестност на същото - в нарушение на принципа на чл. 2, ал. 2, т. 1 от ЗЗЛД (отм.), респективно чл. 5, § 1, буква „а“ от Регламента за законосъобразност и добросъвестност. В решението още се сочи, че дружеството не било упражнило контрол върху въведената от същото процедура за регистрация на предплатени карти, Приложение № 6 към Рамков договор за дистрибуция на предплатени карти и услуги на **[фирма]**. Според мотивите в решението, законодателят не е предвидил форма за регистрация на услугата, но видно от съдържанието на приетите правила КРС е указала, че предприятие, представящо телефонната услуга, следвало да посочи начин за подаване на изискваната информация, в случая, касаеща ползвателя на услугата - имена и единен граждански номер, като регистрационната форма, която била предвидена от дружеството, но не се съхранявала за нито една от осемте предплатени карти. Изложено е още, че картите били деактивирани през май 2018 г., след подадена от жалбоподателката до мобилния оператор жалба, но въпреки това в системата на дружеството и след тази дата към 05.10.2018 г. личните данни на жалбоподателката са били употребявани и

съхранявани в качеството ѝ на абонат на оператора за процесните карти, за което КЗЛД извела извод за липса на контрол от страна на мобилния оператор относно наличието на регистрационни форми за активирани предплатени услуги. В подкрепа на това заключение били посочени фактите по преписката, според които от регистрацията на процесните карти - 18.09.2017 г. до май 2018 г. – до момента на подадена от потърпевщата жалба. т. е. повече от осем месеца, дружеството не е установило липсата на такива карти и едва след подаване на жалба от г-жа С. дружеството е предприело действия по издирване на картите.

По отношение на [фирма], [фирма] и [фирма] в мотивите на решението е прието, че трите дружества са обработили лични данни на жалбоподателката в нарушение на чл. 4, ал. 1 от ЗЗЛД (отменен), респективно чл. 6, § 1 от Регламента, без наличие на нито едно от посочените в разпоредбите условия за допустимост и законосъобразност на обработването, за което свидетелствали липсата на регистрационни карта за процесните предплатени услуги, липсата на приемо-предавателни протоколи и твърденията на жалбоподателката, че личните ѝ данни били обработени без нейно знание и съгласие. Не били ангажирани доказателства за наличие на условие за допустимост на обработването - събиране и предоставяне на личните данни на жалбоподателката за посочената цел - регистрирането ѝ като абонат на дружеството във връзка с процесните предплатени карти. Според административния орган било установено, че данните са събирани от [фирма], с което [фирма] имала договорни отношения за дистрибуция и продажба на предплатени карти на [фирма], за целите на което [фирма] предоставило на [фирма], предоставено им от [фирма] устройство за регистриране и активиране на предплатените карти. От това КЗЛД е направила извод за допуснато нарушение на чл. 4, ал.1 ЗЗЛД (отм.) още на 18.09.2017 г. при събиране на личните данни, нарушение допуснато от [фирма], доколкото същото е предоставило картите на крайния потребител и е следвало да попълни регистрационните карти със съответните задължителни реквизити относно абоната и да предаде същите в сроковете посочени в споразумението по веригата назад до оператора предоставящ услугата - [фирма], където същите следвало да се съхраняват. Било изведено заключение, че според т. 4. 1 от представения рамков договор, дистрибуторът - [фирма] следвало да спазва дадените от [фирма] указания относно предлагането и регистрацията на предплатени услуги, както и да осигурява спазването им от търговци на едро и дребно (Табакo Т. Стара З.“ О. и [фирма]) и задълженията му, произтичащи от споразумението за регистрация на предплатени карти (Приложение № 6 към договора) да събира лични данни за идентифициране на потребителите на предплатени услуги във всички свои обекти или такива, с които имал договор за съвместна търговска дейност (чл. 1, т. 4 от Споразумението) и да получава и предава оригиналите на регистрационните карти в сроковете посочени в споразумението. В решението е цитиран още и чл. 4, ал.1 от Споразумението, според което дистрибуторът се задължава да организира получаването на оригинали за заявленията за регистрация на предплатени услуги един път седмично и да предава месечно на Т. събраните заявления, което следвало да се удостовери с двустранно подписани протоколи. Също, че съгласно чл. 4, ал. 7 от споразумението било предвидено, че дистрибуторът носи пълна отговорност за неизпълнение на задълженията на неговите търговски партньори във връзка с регистрацията на предплатени услуги, както и задълженията му да провери чрез своите служители, че заявлението за регистрация се подавало лично от потребителя

или от пълномощник, притежаващ нотариално заверено пълномощно. Било посочено, че дистрибуторът имал право на ограничен достъп до системата на „Т.“ Е-POS с лични данни на клиентите на мобилния оператор само за нуждите на регистрацията на потребителите на предплатени услуги, като е бил длъжен е да изисква документ за самоличност при събиране данните на потребителите. В мотивите е заложено, че с оглед на обстоятелството, че процесните карти били регистрирани в системата Е-POS на 18.09.2017 г. при продажба на предплатени карти от [фирма], търговски партньор на дистрибутора [фирма], се налагало извод за допуснати от страна на Табако Т.“ О. нарушения във връзка с обработването на лични данни на жалбоподателката във връзка с предплатените карти.

Решението е съобщено на страните по преписката, като на [фирма] и [фирма] е връчено на 07.10.2019 г., на представител на [фирма] е връчено на 10.10.2019 г., а на представител на [фирма] на 31.10.2019 г.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, като извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, достигна до следните правни изводи:

Предмет на разглеждане е Решение № ППН-01-458/18 г. от 04.10.2019 г. от Комисия за защита на личните данни, с което жалбата е обявена за основателна, като на основание чл. 83, § 5, буква а, вр. чл. 58, §2 от Регламент /ЕС/2016/679

на [фирма], с ЕИК[ЕИК], в качеството му на администратор на лични данни, е наложено административно наказание – имуществена санкция в размер на 100 000 лв. за обработване на лични данни на Р. К. С. в нарушение на чл. 2, ал.2, т.1 ЗЗЛД /отм./, респ. чл. 5, §1, б. а от Регламент /ЕС/2016/679;

на [фирма], с ЕИК[ЕИК], в качеството му на администратор на лични данни, е наложено административно наказание – имуществена санкция в размер на 50 000 лв. за обработване на лични данни на Р. К. С. в нарушение на чл. 4, ал.1 ЗЗЛД /отм./, респ. чл. 6, §1 от Регламент /ЕС/2016/679;

на [фирма], с ЕИК[ЕИК], в качеството му на администратор на лични данни, е наложено административно наказание – имуществена санкция в размер на 50 000 лв. за обработване на лични данни на Р. К. С. в нарушение на чл. 4, ал.1 ЗЗЛД /отм./, респ. чл. 6, §1 от Регламент /ЕС/2016/679;

и на [фирма], с ЕИК[ЕИК], в качеството му на администратор на лични данни, е наложено административно наказание – имуществена санкция в размер на 35 000 лв. за обработване на лични данни на Р. К. С. в нарушение на чл. 4, ал.1 ЗЗЛД /отм./, респ. чл. 6, §1 от Регламент /ЕС/2016/679.

Жалбите са подадени от лица, имащи правен интерес от оспорване на акта, тъй като жалбоподателите са адресати на процесното решение, поради което с акта са засегнати техни права и законни интереси. Жалбите са в срока за обжалване на индивидуалните административни актове, за което са представени надлежни доказателства. Жалбите са насочени срещу годен за оспорване административен акт, поради което следва да бъдат разгледани по същество.

Съгласно изискванията на чл. 168, ал. 1 от АПК, при служебния и цялостен съдебен контрол за законосъобразност, съдът извършва пълна проверка на обжалвания административен акт относно валидността му, спазването на процесуалноправните и материалноправните разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта, която

преследва законът, т. е. на всички основания, визирани в чл. 146 от АПК. При преценката си, съдът изхожда от правните и фактическите основания, посочени в оспорвания индивидуален административен акт, представената административна преписка и събраните по делото доказателства. При проверката на административния акт, съдът не е обвързан от основанията, въведени от оспорващия, нито от неговото искане. Съдът следва да отмени или обяви за нищожен акта и ако констатира порок, който оспорващият не е посочил.

По съответствие с процесуалния закон.

Оспореният акт е издаден от компетентният орган, в кръга на неговите правомощия, съгласно чл. 38, ал. 3 ЗЗЛД, съгласно която разпоредба, при подадена до КЗЛД жалба от субектът на данни, който счита, че са нарушени правата му по Регламент (ЕС) 2016/679 и по ЗЗЛД, комисията се произнася с решение, като може да приложи мерките по чл. 58, § 2, букви "а" - "з" и "й" от Регламент (ЕС) 2016/679 или по чл. 80, ал. 1, т. 3, 4 и 5 и в допълнение към тези мерки или вместо тях да наложи административно наказание в съответствие с чл. 83 от Регламент (ЕС) 2016/679, както и по глава девета. Т.е., доколкото комисията е сезирана от лице, считащо, че са нарушени правата му по ЗЗЛД, като е осъществен неправомерен достъп до негови лични данни, то в нейните правомощия е да се произнесе с решение, което подлежи на оспорване на административния съд. В този смисъл, оспореното решение е постановено от компетентен орган, взето с единодушие от всички присъстващи. Заседанието, на което жалбата е разгледана по същество, е проведено в присъствието на четирима членове, т.е. налице е необходимите кворум за заседанието, а решението е взето единодушно от всички присъстващи.

Административният акт е издаден в изискуемата писмена форма и е обективиран като решение съгласно изискването на закона. Решението съдържа всички изискуеми реквизити, предвидени в чл. 59, ал. 2 АПК, включително фактическите и правни основания за негово издаване. Волята на органа е обективирана в диспозитна част, като решението съответства на изложените мотиви. Не се доказва наличие на порок във формата на акта, представляващ самостоятелно основание за неговата отмяна по смисъла на чл. 146, т. 2, вр. чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК. Решението е издадено при липсата на допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат квалифицирани като съществени по смисъла на чл. 146, т. 3 АПК и да обуславят отмяната му. Настоящият съдебен състав поддържа мнението, че нарушението на административнопроизводствените правила е съществено само тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган.

Производството е инициентирано от Р. С., която е изложила съображения с твърдения за злоупотреба с личните ѝ данни. По жалбата е образувана преписка, за която са били информирани всички страни в процесното производство, събрани са писмени доказателства, проведено е открито заседание, за което страните са били редовно уведомени, и на което всички са присъствали, с изключение на [фирма], което не представлява нарушение, доколкото дружеството е било редовно уведомено чрез свой представител и неучастието му се дължи на процесуално поведение, което не може да се вмени във вина на държавния орган, а произтича от собствената воля на страната. След изясняване на жалбата от фактическа страна, комисията, на свое заседание, е взела решението си, като е издала и изричен писмен акт – решение, в което е

изложила съображенията си и крайното си решение.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя [фирма], че не е уведомен за започналото административно производство, с което е нарушено правото му на защита. Това е така, тъй като след като изпратеното до дружеството съобщение е върнато в цялост, служител при КЗЛД се е свързал по телефона с управителя на дружеството, като в телефонен разговор е изяснено по какъв повод е образувано производството, както и са изискани документи. В следствие на разговора, управителя на дружеството е отговорил на електронната поща на КЗЛД, че изисканите документи не се съхраняват, поради възникнало наводнение в помещението, в което са били съхранявани. След това, съобщението за насроченото открито заседание е връчено редовно на представител на дружеството. От това следва, че дружеството жалбоподател е бил надлежно информиран, като единствената причина да не бъде връчено първото съобщение, с което го информират за жалбата, е че на адреса, посочен в ТР не е намерен никой, който да го получи. В последствие обаче, представители на КЗЛД са направили всичко възможно да се свържат с представител на дружеството и да го информират за образуваното производство и за изисканите документи.

Предвид изложеното, настоящият състав приема, че при постановяване на решението не са допуснати съществени процесуални нарушения, водещи до неговата отмяна.

По съответствие с материалния закон.

Разгледани по същество, жалбите са частично основателни.

Първо следва да се направи уточнение относно приложимия закон. Съдът счита, че от влизането си в сила, регламентът става действащо право в РБ и всички субекти са длъжни да го спазват. Съгласно чл. 288, ал. 2 ДФЕС, регламентът е акт с общо приложение, който е задължителен в своята цялост и се прилага пряко във всички държави-членки. Регламентът има непосредствено действие и принципно съдържа разпоредби, годни да породят директен ефект спрямо техните граждани /всички физически и ЮЛ/. От което следва че от момента на влизането му в сила, същият има задължителна сила. Съгласно чл. 99, ал.1 от Регламента, той влиза в сила на двадесетият ден от обнародването му в официалния вестник на ЕС /обн. L ОВ, бр. 119 от 04.05.2016 г./, в чл. 99, ал. 2 от Регламента е установено, че същият се прилага от 25 май 2018 година. Този период на отлагане приложението на регламента е предвиден от законодателя за привеждане от страна на държавите членки на националното си право в съответствие с правото на ЕС, от което следва, че преди този период Регламентът на ЕС 2016/679 не се прилага и нарушение по неговите разпоредби не може да бъде извършено. Сроктът обаче за влизането му в сила не е идентичен с този за неговото прилагане, което означава, че от момента на влизането си в сила, Регламентът става обективно право, което следва да бъде съблюдувано. В този смисъл, с издаването на процесното решение и извършените проверки след определения срок за неговото прилагане, се явява правилно и напълно обосновано действие от страна на КЗЛД, поради което същата разполага с всички правомощия, посочени в него. Допълнителни съображения за действието на Регламента съдът извежда и от постоянната практика на Съда на ЕС. Пряката приложимост на регламента изисква влизането му в сила и прилагането му в полза или в тежест на субектите на правото да се осъществяват без каквато и да е мярка за въвеждане в националното право (в този см. Решение от 10 октомври 1973 г. по дело V., 34/73, R.,

стр. 981, точка 10, както и Решение от 14 юли 2011 г. по дело *V. national interprofessionnel du Cognac*, C-4/10 и C-27/10, Сборник, стр. I-6131, точка 66), освен ако въпросният регламент възлага на самите държави членки да вземат необходимите законодателни, устройствени, административни и финансови мерки за ефективното прилагане на разпоредбите от посочения регламент (в този смисъл Решение от 30 ноември 1978 г. по дело *B.*, 31/78, R., стр. 2429, точка 32). Освен това, в съответствие с принципа на предимство на правото на Съюза, действието на разпоредбите на Договора за функционирането на ЕС и на пряко приложимите актове на институциите в отношението им с вътрешното право на държавите членки е такова, че със самото си влизане в сила тези разпоредби правят неприложима по право всяка противоречаща им разпоредба на вътрешното право (Решение от 9 март 1978 г. по дело *S.*, 106/77, R., стр. 629, точка 17, Решение от 19 юни 1990 г. по дело *F.* и др., C-213/89, R., стр. I-2433, точка 18 и Решение от 8 септември 2010 г. по дело *W. W.*, C-409/06). Според съда същият довод обосновава извод относно задължението за съобразено тълкуване във връзка с актовете на институциите от момента на влизането им в сила и за съобразяване на националните закони със актовете на ЕС. Националната юрисдикция, натоварена с прилагането, в рамките на своята компетентност, на нормите на правото на Съюза, е длъжна да гарантира пълното действие на тези норми, като при необходимост по собствена инициатива оставя без приложение разпоредбите на националното законодателство, които им противоречат (в този см. Решение по дело *S.*, посочено по-горе, точки 21—24 и Решение 18 юли 2007 г. по дело *L.*, C-119/05). Доколкото се изисква, с оглед на прилагането на определени разпоредби от даден регламент, държавите членки могат да приемат мерки за неговото прилагане, ако не създават пречка за пряката му приложимост, не прикриват неговото естество на акт на правото на Съюза и ако уточнят, че упражняват предоставената им с посочения регламент свобода на преценка, спазвайки неговите разпоредби (в този смисъл решение от 12 април 2018 г., Комисия/Д., C-541/16, EU:C:2018:251, т. 27 и 28 и цитираната съдебна практика). Всъщност, съгласно постоянната практика на Съда, както административните органи, така и националните съдилища, натоварени в рамките на своята компетентност с прилагането на разпоредбите на правото на Съюза, са длъжни да гарантират пълното действие на тези разпоредби (решение от 5 март 2019 г., *E. P.*, C-349/17, EU:C:2019:172, т. 91 и цитираната съдебна практика). Сближаването на приложимите в тази област национални законодателства не трябва да доведе до намаляване степента на защита, която те осигуряват, а обратно — да има за цел гарантиране на висока степен на защита в Съюза (решения от 6 ноември 2003 г., *L.*, C 101/01, EU:C:2003:596, т. 95, от 16 декември 2008 г., *H.*, C 524/06, т. 50, от 24 ноември 2011 г., *A. Nacional de E. F. de Crédito (A.) и Federación de C. E. y M. D. (F.)*, C 468/10 и C 469/10, т. 28). За настоящия състав това означава, че в случаите, когато процесното деяние представлява нарушение по национален закон и нарушение по регламент на ЕС, който е влязъл в сила / обн. L ОВ, бр. 119 от 04.05.2016 г./ към датата на извършване на деянието /18.09.2017 г./, но за който е определена дата да се прилага едва след датата на нарушението, националният орган да приложи националния материален закон във връзка с нарушението, но да тълкува националната разпоредба в съответствие с разпоредбата на Регламента, независимо, че същият се прилага едва след извършване на нарушението. Допустимо е също, когато едно деяние представлява нарушение по националния закон по време на извършването, но преди да се прилага европейския законодателен акт, който предвижда същото

нарушение, да се наложи санкция по разпоредбите на последния /Регламент/, когато към момента на нейното налагане, в същият е предвидено да се прилага и е влязъл в сила. От друга страна, деяние, което е продължило достатъчно дълго и което обхваща периода след определената дата за приложението на регламента, какъвто е настоящият случай, може да бъде квалифицирано по него. Не е нарушение, когато орган на държава членка е приложил националния закон, въпреки наличието на приложим законодателен акт по чл. 288 ДФЕС, в случая Регламент, стига разпоредбите на националното право да се тълкуват в съответствие с неговите разпоредби и ефектът от приложението на националния закон да е същият като този, който е предвиден да се осъществи от приложението на разпоредбата на регламента. Следва също така да се има предвид, че отменените разпоредби на ЗЗЛД намират отражение в Регламент ЕС 2016/679, като текстовете на отменените разпоредби съответстват на текстове от регламента.

Въз основа на изложените съображения, съдът счита, че правилно ответният орган е приложил разпоредбите на Регламента.

Съгласно легалното определение на член 4, ал. 2 от Регламент 2016/679, „обработване“ означава всяка операция или съвкупност от операции, извършвана с лични данни или набор от лични данни чрез автоматични или други средства като събиране, записване, организиране, структуриране, съхранение, адаптиране или промяна, извличане, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване или друг начин, по който данните стават достъпни, подреждане или комбиниране, ограничаване, изтриване или унищожаване.

Според заложеното в чл. 5 от Регламент 2016/679, личните данни следва да се обработвани законосъобразно, добросъвестно и по прозрачен начин по отношение на субекта на данните („законосъобразност, добросъвестност и прозрачност“). В този смисъл Съдът на ЕС е постановил, че критерии за законосъобразност на обработването на лични данни съдържат изчерпателен списък на случаите, в които обработването на лични данни може да се счита за законно, и че държавите членки не могат нито да добавят нови критерии за законност на обработването на лични данни, нито да предвиждат допълнителни изисквания, които изменят обхвата на някой от посочените критерии (решения от 24 ноември 2011 г., *Asociación Nacional de E. F. de C.*, C 468/10 и C 469/10, EU:C:2011:777, т. 30 и 32 и от 19 октомври 2016 г., *В.*, C 582/14, EU:C:2016:779, т. 30). По същия начин са били установени тези критерии и в чл. 4, ал. 1 от ЗЗЛД /отм., ДВ, бр. 17 от 2019 г., действащ към момента на извършване на нарушението/.

От събраните доказателства по делото от фактическа страна е известно, а това и не представлява спорно обстоятелство, че на името на Р. С. са били регистрирани общо десет предплатени карти за ползване на предлагани от [фирма] предплатени мобилни услуги, като само две от които (с номера 08977377315 и [ЕГН]), в условията на изразено от С. изрично съгласие. За останалите осем карти, касаещи номера [ЕГН], [ЕГН], [ЕГН], [ЕГН], [ЕГН], [ЕГН] и [ЕГН], не са представени от страна на жалбоподателите доказателства, от които да се направи обоснован извод, че е налице законосъобразност на използването на личните данни, доколкото в базата данни на мобилния оператор се съхраняват такива - три имена, единен граждански номер и дата на раждане по смисъла на чл. 4, § 1 от Регламент 2016/679, в качеството й на абонат на оператора по отношение на процесните предплатени карти. Тези данни са използвани и съхранявани в периода от 18.09.2017 г. до 05.10.2018 г., въпреки

деактивиране на картите, извършено през май 2018 г. от страна на [фирма] и установена през май 2018 г. липса на регистрационни карти за същите. Т.е от самото начало е липсвало основание за тяхното използване и обработване съгласно чл. 4, ал. 1, т. 2 и т. 3 /отм./, вр. чл. 6 §1, б. „а“ и б. „б“ от Регламента. Също така, не е спорно по делото, че дружеството [фирма] е администратор на лични данни, като е сключил рамков договор с [фирма] за дистрибуция на предплатени услуги на Т., посилата на който имат право да извършват продажби на търговци на едро, на дребно и на крайни потребители на предплатени телефонни карти. От своя страна [фирма] пък има сключен договор за дистрибуция с [фирма], който от своя страна е продал на [фирма] предплатени карти. В крайна сметка, от доказателствата по делото се установява, че именно [фирма] е дружеството, което е извършило продажбата на 8-те предплатени карти без съгласието на С., по смисъла на чл. 4, ал. 1, т. 2 и т. 3 /отм./, вр. чл. 6 §1, б. „а“ и б. „б“ от Регламента.

Споделят се изводите на КЗЛД, че не са налице и останалите условия за допустимост на обработването посочени в чл. 4, ал. 1, т. 1, 4, 5, 6 и 7 от ЗЗЛД (от.), респективно тези посочени в чл. 6, § 1 от Регламент 2016/679. Тези изводи на съда се подкрепят по косвен начин от обстоятелството, че дружеството [фирма] е продължило да използва личните данни на жалбоподателката по отношение на процесните карти след установена липса на регистрационни карти за тях и въпреки изричното възражение на С., което сочи освен за незаконосъобразност и за недобросъвестност, в нарушение на принципа на чл. 2, ал. 2, т. 1 /отм./ ЗЗЛД, вр. чл. 5 § 1, б. „а“ от Регламента.

Доколкото в чл. 2, ал. 1 на Приложение № 6 към Рамков договор за дистрибуция на предплатени карти и услуги на [фирма], задължение на дистрибутора е да регистрира потребителите на предплатени услуги чрез попълване на формуляри по образец т. А от раздел „Права и задължение на Дистрибутора в обекти, в които има връзка със система на Т. Е-POS“, които съгласно чл. 4, ал. 1 се предават на [фирма], то обстоятелството, че не са представени нито пред административния орган, нито пред настоящата съдебна инстанция такива, води до извод, че не са били налице и при сключването на договор с потребителя и това е станало без негово знание, като и този факт остава необорен от жалбоподателите, съобразно разпределената доказателствена тежест. Несъмнено дружеството [фирма] не е осъществило пълноценен контрол по организиране на дейността за приемането на заявления чрез своя дистрибутор [фирма] и за извършените нарушения от страна на другите две дружества, с които последния има договорни отношения „Руския – А75“ и „Табакo Т. Стара 3.“, предвид обстоятелството, че е дадено общо писмено разрешение /чл. 1, ал. 4, чл. 2, ал. 2, ал. 4, чл. 3, ал. 4/ от приложение № 6 към Рамков договор/, съгласно чл. 28 § 2 във връзка с § 4 от Регламент 2016/679 за включването на други лица - обработващи лични данни. Такова задължения за администратора на лични данни [фирма] [фирма] са предвидени в чл. 23 ЗЗЛД /отм./, като е въведено задължение администраторът на лични данни да предприеме необходимите технически и организационни мерки, за да защити данните от случайно или незаконно унищожаване, или от случайна загуба, от неправомерен достъп, изменение или разпространение, както и от други незаконни форми на обработване. Администраторът взема специални мерки за защита, когато обработването включва предаване на данните по електронен път.

По отношение на [фирма], [фирма] и [фирма] се установява, че трите дружества са обработвали лични данни на С. в нарушение на чл. 4, ал. 1 от ЗЗЛД /отм./ във връзка с чл. 6, § 1 от Регламента, без наличие на нито едно от посочените в разпоредбите

условия за допустимост и законосъобразност на обработването. Личните данни са събирани от дружеството [фирма], с което [фирма] има договорни отношения за дистрибуция и продажба на предплатени карти на [фирма], за целите на което [фирма] предоставило на [фирма] устройство за регистриране и активиране на предплатените карти. Правилни са изводите на КЗЛД, че регистрационните карти със съответните задължителни реквизити относно абоната е следвало да бъдат попълнени от посочените дружества, които да бъдат предадени в срока, посочен в споразумението, по веригата назад до оператора, предоставящ услугата - [фирма], където същите следва да се съхраняват. Следва да се спомене отново изразената воля на [фирма] в подписаното между него и „Табако Т.“ Приложение № 6 към рамковия договор, в които фигурират задълженията на дистрибутора като обстоятелства по чл. 24, ал. 4 ЗЗЛД /отм./ във връзка с чл. 28 § 3 от Регламент на ЕС 2016/679. В раздел „Права и задължения на Дистрибутора в обекти, в които има връзка със системата на Т. Е-POS” е установена процедурата, която се следва при приемането за заявление чрез обекти на дистрибутора или негови търговски партньори. В т. Б е посочено, че дистрибуторът / [фирма]/ организира комплектуването, сортирането и разпращането на формулярите за регистрация на своите обекти или обектите на своите търговски партньори. Попълнените и подадени от потребители формуляри, се сканират и изпращат от обектите на Дистрибутора или неговите партньори по ел. път и/или факс към В. О. на дистрибутора, в който има връзка със системата Е-POS, като данните се въвеждат от последния чрез системата до два часа от получаването на формуляра /т. В и Г/. Съгласно чл. 3, ал. 8, регистрацията на потребители чрез обекти на търговски партньори на Дистрибутора, в които няма осигурена връзка със системата на Т. Е-POS се извършва при спазване на следната процедура: Т. предоставя на съответните обекти мобилна връзка като комуникация между В. office на дистрибутора и съответните обекти. Всеки обект, има специален идентификационен код. При подаване на заявление за регистрация от потребител, съответният обект идентифицира потребителя, след което служителя се обажда на специалния номер в В. О. на дистрибутора и съобщава личните данни на потребителя на оператора на специалния номер. Операторът въвежда данните на потребителя чрез системата Е-POS /чл. 3, ал. 8, б. А,Б,В,Г,Д/. В чл. 4 е записано, че дистрибуторът се задължава да организира получаването на оригиналите на заявленията за регистрация и копията от пълномощни един път седмично, които предава на [фирма] в посочения срок, което се удостоверява с констативен протокол.

От цитираните клаузи в договора се установява, че за законосъобразното и добросъвестно обработване на личните данни на С. е следвало да бъде представено заявление за регистрация, което не е налично. По делото не е представен и протокол, от който да следва, че се е случило предаване на документи и заявление, което да се отнася до посоченото лице. При това положение търговските обекти, които обработват данните на потребителите от името на администратора / [фирма]/, на основание договорни отношения между дистрибутора /Табако Т.“ О.“/ и дружествата /Руския А-75“ Е. и [фирма], и притежаващи тези обекти, са събирали тези данни на С. в нарушение на чл. 4, ал.1 /отм./ ЗЗЛД, респ. чл. 6, §1 от Регламент /ЕС/2016/679, тъй като това се е случило без нейно знание и съгласие. Безспорно данните са били събрани от [фирма] и са регистрирани от същото дружество с идентификатор № 10416, посредством колцентъра на [фирма]. Не представлява спорно обстоятелство и това, че картите са предоставени от [фирма] на [фирма], от [фирма] на [фирма] и

от там – на [фирма]. В случая процесните карти били регистрирани в системата E-POS на 18.09.2017 г. при продажба на предплатени карти от [фирма], търговски партньор на дистрибутора [фирма], с което е извършено процесното нарушение. От екранна разпечатка от ел. база данни на мобилния оператор /л.38, 75,76/ е видно, че данните са събирани в периода от 18.09.2017 г. до 05.10.2018 г., въпреки деактивиране на картите, което е извършено още през м. май 2018 г. Всичко това обосновава извод за извършено нарушение на чл. 4, ал.1 /отм./ ЗЗЛД, респ. чл. 6, § 1 от Регламент /ЕС/2016/679 от посочените три дружества.

Настоящият съдебен състав констатира, че КЗЛД е направила грешна преценка относно приложението на материалния закон при определяне на санкцията за процесните нарушения. Това е така, тъй като единствено дружеството [фирма] представлява администратор на лични данни, докато другите дружества - [фирма], [фирма] и [фирма] - са обработващи лични данни.

В разпоредбата на чл. 4, т. 7 от Регламент 2016/679 се определя, че администратор на лични данни е физическо или юридическо лице, публичен орган, агенция или друга структура, която сама или съвместно с друг определя целите и средствата за обработване на лични данни, когато целите и средствата за това обработване се определят от правото на съюза или правото на държавата членка. Това понятие се отнася до физическо или юридическо лице, държавен орган, агенция или друг орган, който сам или съвместно с други определя целите и средствата за обработка на лични данни (в този см. решение от 5 юни 2018 г., W. S.-H., C-210/16, EU:C:2018:388, т. 26 и 27). Всъщност, както Съдът на ЕС вече е постановил, целта на тази разпоредба е да се гарантира ефикасна и пълна защита на съответните физически лица посредством широко по съдържанието си определение на понятието „администратор“ (решения от 13 май 2014 г., G. S. и G., C-131/12, EU:C:2014:317, т. 34 и от 5 юни 2018 г., W. S.-H., C-210/16, EU:C:2018:388, т. 28). Освен това понятието „администратор“ се отнася до структурата, която „сам/а или съвместно с други“ определя целите и средствата за обработка на лични данни, това понятие не препраща непременно към само една структура, а може да се отнася до няколко субекта, участващи в обработването, за всеки от които при това положение съществува задължение да спазва приложимите разпоредби относно защитата на данните (решения от 5 юни 2018 г., W. S.-H., C-210/16, EU:C:2018:388, т. 29 и от 10 юли 2018 г., J. todistajat, C-25/17, EU:C:2018:551, т. 65). Съвместната отговорност на няколко субекта за една и съща обработка, съгласно тази разпоредба, не изисква всеки от тях да има достъп до съответните лични данни (в този смисъл решения от 5 юни 2018 г., W. S.-H., C-210/16, EU:C:2018:388, т. 38 и от 10 юли 2018 г., J. todistajat, C-25/17, EU:C:2018:551, т. 69). Дефинирайки широко понятието „администратор“, ефикасна и пълна защита на съответните физически лица, наличието на съвместна отговорност не се изразява непременно в равна отговорност на различните субекти за едно и също обработване на лични данни. Тъкмо обратното, тези субекти могат да участват на различни етапи от обработването и в различна степен, поради което конкретната отговорност на всеки от тях трябва да се преценява с оглед на всички релевантни обстоятелства по случая (вж. в този смисъл решение от 10 юли 2018 г., J. todistajat, C-25/17, EU:C:2018:551, т. 66). Терминът „обработване на лични данни“ е „всяка операция или набор от операции, извършвани или не с автоматични средства, прилагани към личните данни, като събиране, запис, организиране, съхранение, адаптиране или промяна, извличане, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване или друга

форма на предоставяне на данните, актуализиране или комбиниране, блокиране, изтриване или унищожаване“. От това определение следва, че обработването на лични данни може да се състои от една или повече операции, всяка от които свързана с един от различните възможни етапи от обработването на лични данни. Съдът също така е постановил, че физическо или юридическо лице, което за собствени цели влияе върху обработването на лични данни и по този начин участва в определянето на целите и средствата за обработка на тези данни, може да се разглежда като администратор. Физическо или юридическо лице може да отговаря като администратор съвместно с други, само за операциите по обработване на лични данни, на които, съвместно с други, определя целите и средствата. От друга страна, и без да се засяга предвидената в това отношение от националното право гражданска отговорност, въпросното физическо или юридическо лице не може да отговаря като администратор по смисъла на тази разпоредба за предходните или последващите операции по веригата, на които не определя нито целите, нито средствата. (т.74 по д. С-40/17 на СЕС).

В този смисъл, за да носи отговорност едно лице за обработване на личните данни на друго лице в нарушение на ЗЗЛД и Регламент 2016/679, то лицето използващо неправомерно данните следва да има качеството „администратор“ или „обработващ лични данни“. При съблюдаване на посочената практика на Съда на ЕС и разграничаване на случаите, когато едно лице определя целите или средствата на обработването, съдът счита, че единствено [фирма] е юридическото лице, което определя именно средствата и целите на обработването на личните данни. Това следва като извод от анализа на всички доказателства в тяхната съвкупност и обстоятелствата за наличието на договорни отношения между [фирма] и „Табакo Т. О.“, от една страна, и [фирма] и „Табакo Т. Стара 3.“ и „Руския А-75“, от друга.

Съгласно чл. 24, ал. 1 /отм./ ЗЗЛД, администраторът може да обработва данните сам или чрез възлагане на обработващ данните. Когато е необходимо по организационни причини, обработването може да се възложи на повече от един обработващ данните, включително с цел разграничаване на конкретните им задължения. Съгласно чл. 28, § 3 от Регламент 2016/679, обработването от страна на обработващия лични данни се урежда с договор или с друг правен акт съгласно правото на Съюза или правото на държава членка, който е задължителен за обработващия лични данни спрямо администратора, и който регламентира предмета и срока на действие на обработването, естеството и целта на обработването, вида лични данни и категориите субекти на данни и задълженията и правата на администратора. В този смисъл съдът счита, че с представения рамков договор и Приложение № 6 към него, сключен между [фирма] и [фирма] възникват отношения между администратор и обработващ, и отношения между обработващи по смисъла на чл. 24, ал. 1 /отм./ ЗЗЛД във връзка с чл. 28 § 4 от Регламента с [фирма] и [фирма] със сключения между тях с [фирма] договор. Видно от чл. 1, ал. 1 от рамковия договор, дистрибуторът /Табакo Т./ се задължава да извършва от името и за сметка на Т. събиране на лични данни за идентифициране на потребителите на предплатени услуги. Дистрибуторът няма право да съхранява данните на потребителите и няма право да ги използва за каквито и да било цели, извън пряко необходимото за изпълнение на договора /ал.3/. Дистрибуторът събира данните на потребителите на предплатени услуги на [фирма] във всички свои обекти или такива, с които има договор за съвместна търговска дейност /ал.4/. Дистрибуторът има право на ограничен достъп до Т. Е-POS с лични данни на клиентите на Т. само за нуждите на регистрация на потребителите на

предплатени услуги и заявления за регистрация /чл. 2, ал. 1/. Дистрибуторът се задължава да регистрира потребители на предплатени услуги на Т. в рамките на работното време на всички свои обекти или обектите на фирми, с които има договор за съвместна дейност /чл. 3, ал.2/. Същият се задължава да проведе необходимото обучение на своите служители или служителите на своите търговски партньори /чл. 3, ал.3/. Посочените клаузи от договора навеждат на извод, че [фирма] в качеството си на администратор на лични данни оправомощава [фирма] да обработва лични данни от негово име, като не може да определя целите /за сключване на договор за предплатени услуги, предлагани от Т./ и средствата /с подписване на заявление за регистрация, договор и вписване чрез E-POS системата, не и по друг начин, установен самостоятелно от Табако Т.“/ за обработването на тези лични данни, тъй като същите имат строго определен обхват, съгласно цитирания договор между страните. Т.е [фирма] е обработващ лични данни по смисъла на чл. 4, § 8 от Регламент 2016/679.

От своя страна последният разполага с общото писмено съгласие да включва други обработващи в съответствие с установеното в чл. 28, § 2 от Регламента, за което се прилагат същите правила за извършването на специфични дейности по обработване от името на администратора и се налагат същите задължения за защита на данните, както задълженията, предвидени в договора или друг правен акт между администратора и обработващия лични данни. Т.е, [фирма] и [фирма] са обработващи лични данни по смисъла на чл. 28 § 4 от Регламента. Също така, тези отношения между обработващи се уреждат с договор или друг правен акт, и се изготвят в писмена форма, включително в електронна форма съгласно чл. 28, § 9 от Регламента. Съобразявайки това и доколкото приложението договор по делото между [фирма] и [фирма] от 25.03.2012 г. е сключен много преди договора за дистрибуция между „Т. България“ и [фирма] /сключен на 27.02.2015 г./, с което последното има качеството на обработващ, то няма и как към този момент /2012 г./ да бъде включено /оправомощено/ друго юридическо лице да обработва данни на законно основание, което още не е било породено за неговия оправомощител /Табако Т./. Следователно от приложените доказателства по делото, в които липсва договор за включване/оправомощаване на [фирма] като обработващ данни след този период и за тази определена цел, съдът намира, че е налице нарушение на разпоредбите от регламента за законосъобразно обработване, но и за обработване, което по начало е без основание и представлява самостоятелно нарушение на чл. 24, ал. 1 /отм./ ЗЗЛД, вр. чл. 28, § 9 от Регламента, поради това, че възлагане на обработващ данните към обработващ се осъществява винаги занапред, а не по принцип. Това е и целта на този договор по чл. 28, § 9 от Регламента и липсата му е нарушение, което се санкционира на основание чл. 83, § 4, б. „а“ от Регламента. Това поведение означава, че обработването е било и в нарушение на принципа за добросъвестност, установен в чл. 4, ал. 1 /отм./ ЗЗЛД във връзка с чл. 6 § 1 от Регламента, доколкото не е имало по начало основание за обработване на тези данни, за което се налага друго самостоятелно наказание.

При така установената фактическа обстановка и правни изводи относно доказаност на извършено нарушение от страна на четирите дружества жалбоподатели, в различна степен на участие и съответно в различно качество, КЗЛД неправилно е определила санкциите на [фирма], [фирма] и [фирма] като на администратори на лични данни, доколкото същите са обработващи лични данни. Освен това, от изложеното по-горе се установява, че тези дружества са допуснали нарушение на две разпоредби, като от една страна са допуснали нарушение като са обработвали лични данни без знанието и

съгласието на лицето, представляващо нарушение на чл. 4, ал.1 ЗЗЛД /отм./, респ. чл.6, § 1, б. а от Регламента, а от друга са обработвали личните данни без наличието на писмен договор между тях /такъв е наличен единствено между [фирма] и [фирма]/, което представлява нарушение на чл. 28, §3 от регламента. В този смисъл, на основание на тях следва да се определят санкции по чл. 83, § 4, б. „а“, вр.чл. 28, §9 от Регламента, или тази по чл. 83, § 5, б. „а“ от Регламента, която от двете е по-висока, при съблюдаване на заложените критерии в чл. 83, § 3, за това, че при наличие на извършени няколко нарушения, общият размер на административната глоба или имуществената санкция не може да надвишава сумата, определена за най-тежкото нарушение. Това налага, решението в тази му част да бъде отменено, а преписката върната на органа за определяне на различно наказание, което не може да бъде извършено от съда, предвид липсата на доказателства за годишния оборот на дружествата за предходната финансова година.

Също така, по отношение на [фирма], в мотивите на оспореното решение, КЗЛД е изложила доводи за нарушение на две разпоредби - чл. 5, § 1, б. „а“ /добросъвестност/ и чл. 6 § 1, б. „а“ /законност/ от Регламент 2016/679 от страна на [фирма], а санкцията е наложена единствено за нарушение на принципа за добросъвестно обработване. В този смисъл, ако органът не намира основание за налагане на санкция за нарушение на чл. 6 § 1, б. „а“ /законност/ от Регламент 2016/679, то следва да изложи мотиви за това, тъй като наличието на нарушение на две разпоредби, обосновава извод за приложение на чл. 83, § 3 от Регламента, като КЗЛД следва първо да определи две отделни наказания за всяко нарушение и да наложи това, което е най-тежко от тях, в случай, че същото е обосновано. Преценката за това принадлежи на административния орган, поради което делото следва да бъде отменено и върнато за ново произнасяне.

По разноските:

[фирма] и [фирма] не претендират разноски, поради което такива не им се дължат.

[фирма] и [фирма] претендират разноски в размер на по 2 100,00 лв. /общо 2 400,00 лв./ за адвокатско възнаграждение. Ответникът е възразил за прекомерност, което следва да бъде съобразено, както следва да се съобрази правната и фактическа сложност на делото. Предвид на това и предвид факта, че двете дружества се представляват от един процесуален представител, като по отношение на двете дружества фактите по делото са идентични, както и предвид факта, че жалбите са уважени частично, относно наложената санкция, съдът счита, че същото бъде намалено до минимално предвиденото, съгласно Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения. На основание чл. 143, ал. 1 от АПК, във вр. чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и съобразно уважената част от жалбата, съдът намира, че на жалбоподателя следва да се присъди възнаграждение в размер на по 250,00 лева за адвокатско възнаграждение за всяко едно от двете дружества.

Ответникът не претендира разноски.

Тъй като съдът е пропуснал да събере държавна такса от четиримата жалбоподатели за разглеждане на жалбите им, това следва да се извърши с решението, като жалбоподателите бъдат осъдени да заплатят държавна такса от 50,00 лв. за всяко едно.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 и чл. 173, ал.2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № ППН-01-458/18 г. от 04.10.2019 г. на Комисия за защита на личните данни, **В ЧАСТТА**, с която на [фирма], с ЕИК[ЕИК], в качеството му на администратор на лични данни, е наложено административно наказание – имуществена санкция в размер на 100 000 лв. за обработване на лични данни на Р. К. С. в нарушение на чл. 2, ал.2, т.1 ЗЗЛД /отм./, респ. чл. 5, §1, б. а от Регламент /ЕС/2016/679; на [фирма], с ЕИК[ЕИК], в качеството му на администратор на лични данни, е наложено административно наказание – имуществена санкция в размер на 50 000 лв. за обработване на лични данни на Р. К. С. в нарушение на чл. 4, ал.1 ЗЗЛД /отм./, респ. чл. 6, §1 от Регламент /ЕС/2016/679; на [фирма], с ЕИК[ЕИК], в качеството му на администратор на лични данни, е наложено административно наказание – имуществена санкция в размер на 50 000 лв. за обработване на лични данни на Р. К. С. в нарушение на чл. 4, ал.1 ЗЗЛД /отм./, респ. чл. 6, §1 от Регламент /ЕС/2016/679 и на [фирма], с ЕИК[ЕИК], в качеството му на администратор на лични данни, е наложено административно наказание – имуществена санкция в размер на 35 000 лв. за обработване на лични данни на Р. К. С. в нарушение на чл. 4, ал.1 ЗЗЛД /отм./, респ. чл. 6, §1 от Регламент /ЕС/2016/679.

ВРЪЩА делото на Комисия за защита на личните данни за ново произнасяне при спазване на указанията на съда по тълкуването и прилагането на закона, изложени в настоящето решение.

ПОТВЪРЖДАВА решението в останалата му обжалвана част, с която жалбата от Р. К. С. № ППН-01-458/15.06.2018 г. е обявена за основателна.

ОСЪЖДА Комисия за защита на личните данни **ДА ЗАПЛАТИ** на [фирма], с ЕИК[ЕИК] и [фирма], с ЕИК[ЕИК] сумата от 500,00 лв. разноски за адвокатско възнаграждение /по 250,00 лв. за всяко дружество/.

ОСЪЖДА [фирма], с ЕИК[ЕИК] **ДА ЗАПЛАТИ** по сметка на АССГ сумата от 50,00 лв. държавна такса.

ОСЪЖДА „Табакотрейд“ О., с ЕИК[ЕИК] **ДА ЗАПЛАТИ** по сметка на АССГ сумата от 50,00 лв. държавна такса.

ОСЪЖДА [фирма], с ЕИК[ЕИК] **ДА ЗАПЛАТИ** по сметка на АССГ сумата от 50,00 лв. държавна такса.

ОСЪЖДА [фирма], с ЕИК[ЕИК] **ДА ЗАПЛАТИ** по сметка на АССГ сумата от 50,00 лв. държавна такса.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване, с касационна жалба, пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му.

Препис от решението да се изпрати на страните по спора.

СЪДИЯ: